

τὰ παραδεδομένα, ἀσυγχρόνιστος Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.):
 Ἄβουτος ἄρθωπον τῷτ ἀν-τίκαν ἔν (τῷτ = ἐντελῶς) Χαλδ.

ἀντίκαιρα ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀδίκαιρα Κύθν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀντίκαιρος.

Κατὰ τὸ τρίτον ἔτος ἀπὸ τοῦ παρόντος, μετὰ δύο ἔτη.
 Συνών. ἀντίκαιρου (ιδ. ἀντίκαιρος 1 β).

ἀντίκαιρος ἐπίθ. Ἡπ. (Ραβέν.) Πόντ. (Οἶν.) ἀδίκαι-
 ρος Κεφαλλ. Κρήτ. (Ρέθυμν. Σφακ.) ἀδίσκαιρος Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. καίρος.

1) Ὁ τὸ τρίτον ἔτος ἀπὸ τοῦ παρόντος, ὁ τὸ μεθεπό-
 μενον ἔτος λαμβάνων ὑπαρξιν Κρήτ.: Ἄσμ.

Καὶ τοῦ καιροῦ χαρούμενος καὶ ἀδίσκαιροι καὶ πάδα
 νὰ ῥχωνται νὰ μάσε θωροῦν

Κρήτ. β) Κατὰ γενικὴν μετὰ τοῦ ἄρθρου ἐπιρρηματ.,
 τὸ μεθεπόμενον ἔτος, μετὰ δύο ἔτη Κρήτ. (Ρέθυμν. Σφακ.)
 Πόντ. (Οἶν.): Ἄσμ.

Καὶ τοῦ καιροῦ χαρούμενοι, τ' ἀδίσκαιροι καὶ πάδα
 νὰ ῥθουν οἱ φίλοι νὰ σᾶς βροῦν

Ρέθυμν. Σφακ. Συνών. ἀντίκαιρα. 2) Οὐσ., ἀντί-
 θετος, δυσμενὴς καιρός, ἀκατάλληλος πρὸς πλοῦν ἢ ἄλλην
 ἐνέργειαν Κεφαλλ.: Καιρός εἶν' εἰοῦτος; εἶναι ἀδίκαιρος,
 πῶς νὰ ταξιδέψω; Συνών. κακοκαιρία. β) Δυσμε-
 νὴς περιστάσεις, δυστυχησμένος χρόνος Ἡπ. (Ραβέν.):
 Ἄσμ.

Ἡρθε καιρός καὶ ἀντίκαιρος καὶ χρόνος ὀργισμένος
 καὶ βάρεσε τὸ μόνυμα, ἢ ἔρημη πανούκλα.

ἀντίκακος ἐπίθ. Κρήτ. (Βιάνν.) ἀντίκακο τό, Πελοπν.
 (Λακων. Μάν.) Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. κακός.

1) Ὁ κατ' ἀμοιβαίότητα κακὸς Κρήτ. (Βιάνν.): Παροιμ.
 φρ. Ὁ κακὸς θέλει ἀντίκακο (ὁ κακὸς ἄνθρωπος μόνον
 πρὸς ὁμοίον του εἶναι ἀκίνδυνος). 2) Τὸ οὐδ. ὡς οὐσ.,
 τὸ ἀνταποδιδόμενον κακὸν Πελοπν. (Λακων. Μάν.) Πόντ.
 (Τραπ.): Παροιμ. φρ. Τὸ κακὸ θέλει ἀντίκακο (εἰς τὴν
 κακὴν προᾶξιν πρέπει νὰ ἀνταποδίδεται ἄλλη κακὴ προ-
 ᾶξις). β) Τὸ ἐπακολουθοῦν, τὸ προστιθέμενον κακὸν εἰς
 ἄλλο κακὸν Πελοπν. (Λακων. Μάν.): Παροιμ. Ἀπὸ κακὸ
 'ς τ' ἀντίκακο καὶ ἀγκάθι 'ς τ' ἄλλ' ἀγκάθι (ἐπὶ ἐπαναλήψεως
 ἀτυχημάτων) Μάν. Ἀπὸ κακὸ 'ς ἀντίκακο καὶ ἀπ' ἀγκάθι
 'ς ἀγκάθι (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Λακων.

ἀντικαλημερίζω πολλαχ. ἀντ'καλ'μιρίζον Σκόπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ρ. καλημερίζω.

Ἀπαντῶ εἰς τὸν χαιρετισμὸν καλὴ μέρα, ἀντικαιρε-
 τίζω ἔνθ' ἄν.: Τὸν ἐκαλημέρισα καὶ δὲ μ' ἀντικαλημέρισε
 πολλαχ.

ἀντίκαλον τό, Κάρπ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ.
 Χαλδ.) ἀντίκαλο Κάρπ. τίκαλον Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. καλόν, δι' ὃ ιδ.
 καλός. Ὁ τύπ. τίκαλον κατ' ἀνομ. ἐκ τῆς φρ. ἔναν
 ἀντίκαλον. Ἰδ. ΔΟΙΚΟΝΟΜΙΔ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 5
 (1918) 196 κέξ.

1) Τὸ ἀνταποδιδόμενον καλόν, ἀντενεργέτημα ἔνθ' ἄν.:
 Κάμε καλὸ νὰ βρῆς ἀντίκαλο Κάρπ. Ἀτὸ ἔτον ντὸ θὰ ἐπλέ-
 ρωνες με τὸ ἀντίκαλον; Τραπ. Ἐγὼ ἀγοῦτον ἀσ' σὸν θάνατον
 ἔσωσά 'τον καὶ ἀτὸς πάρεξ τ' ἀντίκαλον θέλ' καὶ νὰ τρώῃ με
 (ἐγὼ αὐτὸν τὸν ἔσωσα ἀπὸ τὸν θάνατον καὶ αὐτὸς ἐκτὸς
 τοῦ ὅτι δὲν ἀνταποδίδει εὐγνωμοσύνην θέλει καὶ νὰ με
 φάγῃ. Ἐκ παραμυθ.) Τραπ. || Φρ. Ἐναν τίκαλον... -Δύο
 τίκαλα... -Τρία τίκαλα... -Δώδεκα τίκαλα (ὡς ἐρωτή-
 ματα ἐν στιχομυθίᾳ μεταξὺ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ

δράκοντος ἐν παραμυθ. ιδ. Λεξικογρ. Ἀρχ. ἔνθ' ἄν.) Χαλδ.
 || Παροιμ. φρ. Τὸ καλὸν θέλει καὶ ἀντίκαλον (ὁ εὐεργετού-
 μενος ὀφείλει ν' ἀνταποδίδῃ τὴν ὀφειλομένην εὐγνωμο-
 σύνην) Κερασ. Συνών. ἀντίχαρι. 2) Ἀπάντησις,
 ἀπόκρισις Κάρπ.: Τοῦ 'μίλουν καὶ ἀντίκαλον δὲν μοῦ 'δινεν.
 || Φρ. Μῆτε μιλιὰ μῆτε ἀντίκαλο (ἐπὶ ἄκρας σιωπῆς).

ἀντικάμαρα ἢ, πολλαχ. ἀδικάμαρα Κεφαλλ. ἀντι-
 κάμερα Ζακ. ἀδικάμαρη Ἄνδρ. Λευκ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. anticamera.

Προθάλαμος, συνήθως εἰς φρ. μετὰ τοῦ ρ. κάμνω:
 Κάνω ἀντικάμαρα (κάμνω τινὰ νὰ περιμένη ἐν τῷ προθα-
 λάμῳ) Παξ. Μᾶς ἔκαμες ἀδικάμαρα (δὲν παρουσιάσθης
 ἐνώπιόν μας κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν μας εἰς τὴν οἰκίαν
 σου) Κεφαλλ. Ἐπῆγα νὰ τῆς κάμω βίζιτα καὶ μοῦ 'καμε
 ἀντικάμαρα (δὲν παρουσιάσθῃ προσποιηθεῖσα ἀσθενεῖαν
 ἢ δι' ἄλλην ψευδῆ αἰτίαν) Σῦρ. Μᾶς κάνει ἀδικάμαρη
 (ἀποφεύγει νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου συνομιλοῦμεν,
 ἀλλὰ παραμένει εἰς ἄλλο δωμάτιον ἢ ἀποχωρίζεται τῆς
 ομάδος πρὸς ἄλλον κύκλον ἐνεκα θυμοῦ ἢ πείσματος)
 Ἄνδρ. Λευκ. Μοῦ κάνεις ἀντικάμαρα (ἀντιπράττεις, ἀντε-
 νεργεῖς εἰς τὰς προσπάθειάς μου) Σίφν. Ἡ φρ. ἐκ τοῦ
 Ἰταλ. fare anticamera.

ἀντικάματο τό, ἀμάρτ. ἀδικάματο Κύθηρ. ἀδικάμα
 Κύθηρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. κάματο, δι' ὃ ιδ.
 κάματος. Ὁ τύπ. ἀδικάμα ἐκ τοῦ πληθ. ἀδικά-
 ματα, ὡς καὶ μερόκαμα ἀντὶ μεροκάματο.

Ἡ ἐπ' ἀνταποδόσει παρεχομένη γεωργικὴ ἐργασία:
 Ἐρχεσαι ἀδικάματο; (ἐρχεσαι νὰ ἐργασθῇς 'ς τὸ δικό μου
 ἀμπέλι διὰ νὰ ῥθω αὖριον ἐγὼ 'ς τὸ δικό σου;) Αὐτοὶ
 κάνουν ἀδικάματα (ἐργάζονται εἰς τὰ κτήματά των ἀμοι-
 βαίως). Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀντιβόθηθαι.

ἀντίκαμμα τό, Ἡπ. (Ζαγόρ.) Κάρπ. Μακεδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. *κάμμα.

1) Καμπή, κλίσις Κάρπ.: Ἀντίκαμμα τοῦ ἡλιου (ἡ κλί-
 σις τοῦ πρὸς τὴν δύσιν). 2) Τὸ ἄκρον τοῦ ἀγροῦ κατὰ
 τὰς παραλλήλους πλευράς, ὅπερ μένει ἀκαλλιέργητον
 ἐνεκα τῆς καμπῆς τῶν ἀροτριῶντων βοῶν Μακεδ. Συνών.
 ἀπογύρισμα. β) Ἡ κατὰ κάθετον διεύθυνσιν ἀρο-
 τρίασις τοῦ ἄκρου τοῦ ἀγροῦ τοῦ παραμείναντος ἀκαλ-
 λιεργήτου κατὰ τὴν κατὰ μῆκος ἄροσιν Ἡπ. (Ζαγόρ.)

ἀντικαννεύω Πελοπν. (Μάν.) —ΚΠασαγιάνν. Παρα-
 μύθ. 65

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ρ. καννεύω.

Ἀνταποδίδω καλὸν ἢ κακόν, ἀποζημιώνω ἢ ἀντα-
 μείβω: Δὲν τό 'λπιζα... ν' ἀντικαννέψης τὴν ἀγάπῃ μου με
 κλεψίες (εἰς ἀνταμοιβὴν τῆς ἀγάπης μου νὰ με κλέψης)
 ΚΠασαγιάνν. ἔνθ' ἄν. Ἀντικαννεύτηκε τὸ τάδε πρᾶμα (ἐπλη-
 ρώθη ἢ ζημία του) Μάν.

ἀντικάρδιν τό, Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. καρδία.

Τὸ μυστικὸν τὸ οἶονεῖ ἐν τῇ καρδίᾳ κρυπτόμενον, τὸ
 ἀπόρρητον: Τ' ἀντικάρδιον μου νὰ πάρῃ (νὰ μάθῃ τὰς ἀπο-
 κρύφους σκέψεις μου).

ἀντικατάλλαγα ἐπίρρ. Λεξ. Δημητρ. ἀδικατάλλαβα
 Κέρκ. (Ἀργυραδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀντικατάλλαγος.

1) Ἐπὶ τῆς τοποθετήσεως τῶν θεωρηθέντων σταχύνων
 εἰς τὸ ἀλώνι εἰς δύο σειρὰς παραλλήλους οὕτως, ὥστε οἱ
 μὲν στάχυες νὰ κεῖνται ἐπ' ἀλλήλους εἰς τὸ μέσον, αἱ δὲ